6027

Ο ΚΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

[ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ]

ΑΚΡΙΒΩΣ εἰς τὰς ἐννέα θὰ ἐξυπνήσῃ. Ἡ ἡμέρα ἀπὸ τότε θὰ ἀρχίσῃ δι᾽ αὐτήν. Αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες μόλις κατορθοῦσιν ὀλισθαίνουσαι διὰ τῶν πολυφύλλων παραπετασμάτων νὰ εἰσδύσωσιν ἐντὸς τοῦ μυστηριώδους δωματίου καὶ μόνον ἡ Ρόζα, ἡ μικρὰ σκυλίτσα, ὑπερύψωσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης τὴν φλανέλλα καὶ ὀνυχίζει μαλακὰ τὸ ὁλομετάξινον σκέπασμα ἵνα ἐξυπνήσῃ τὴν κυρίαν της. Ἐκείνη μεθυσμένη ἐκ τοῦ ὕπνου τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, χαμογελᾶ τὴν σύντροφον τοῦ ὕπνου της καὶ ἀνασύρει τὸ βαρὺ παραπέτασμα ἵνα φωτισθῇ ὁ κοιτών της. Διῆλθε, λέγει, ἀθλίαν νύκτα καὶ ὁ ὕπνος τῇ ἀφῆκεν ἐντυπώσεις πολὺ συγκεχυμένας, τὰς ὁποίας ἐπιμόνως ζητεῖ ν᾽ ἀναμνησθῇ, ἀλλ᾽ ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν μῖτον εἰς τὴν ὀνειροπόλον φαντασίαν της. Ῥεμβώδης δι᾽ αὐτὸ βαρύνεται νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης καὶ πίνει ἐκεῖ τὴν σοκολάτα της ἀνταλλάσσουσα γλυκὰ φιλήματα μὲ τὴν σκυλίτσα τὴν ὁλόσγουρη καὶ καστανή, τὴν Ρόζα της.

Ἡ κόρη θὰ ἐνδυθῇ. Γάλλος ζωγράφος ἔχει γράψει τὰς δύο θελκτικὰς παραστάσεις ὅταν ἡ κόρη ἀνασύρῃ τὸ πάπλωμα ὁλόγυμνος κατερχομένη τῆς κλίνης καὶ εἰς ἄλλην ὅταν παραδίδεται νὰ κοιμηθῇ τὴν πρώτην τοῦ ὑμεναίου νύκτα. Ἐζωγράφισε τὴν ἀνίαν τῆς παρθένου ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ τὸν πόθον τῆς νύμφης ἀρ᾽ ἑτέρου, ὃν περισκέπει ἡ ῥοδοδάκτυλος αἰδὼς τοῦ προσποιητοῦ ἐκείνου κλαύματός της. Μόλις κατέλθῃ τῆς κλίνης θὰ ἐνδυθῇ ἡ κόρη τὸν λεπτοΰφαντον μακρὸν χιτῶνα διαπτυσσόμενον μαλακῶς εἰς καλλιτεχνικὰς πτυχὰς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ της καὶ θὰ σκορπίσῃ ὑπὸ τὴν θερμήν της μασχάλην τὰς δύο του ἄκρας οὕτως, ὥστὲ ἐσταυρωμέναι αἱ κυαναὶ ταινίαι νὰ περιπλέξουν σφικτὰ τοὺς ἀλαβαστρίνους ἐκείνους καὶ ἡμιγύμνους ὤμους της. Καὶ κατόπιν τὴν περιμένει ὁ ἀληθὴς βωμός της, τὸ κομμωτήριον. Ὁ ἐρωτόληπτος Ἄδωνις οὐδέποτε θὰ τύχῃ ἐρωτικῆς ὑπερχειλίσεως πλουσιωτέρας καὶ ἡδονικωτέρας. Τὸ κομμωτήριον! ἐκεῖ ἡ διάγλυφος κονσόλα φέρει μετὰ κόπου τὸν μέγαν ὁλόχρυσον καθρέπτην, τὸν ὁποῖον στολίζει πλαισιοῦσα ὑποπόρφυρος δαντέλλα καὶ περιδένει κυανῆ ταινία ὅπως τὸ λίκνον, ὅπερ θὰ φέρῃ τὸν πρῶτον καρπὸν τοῦ ἔρωτός της. Ἐκ τοῦ ὕψους κατέρχεται ἀραχνοειδὴς μουσελίνα, δι' ἧς θὰ κατοπτρισθῇ μάγος ὡραιότης, ἡ εἰκὼν τῆς κόρης. Εἶνε μυρία στολίσματα ἐπὶ τῆς κονσόλας. Τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας πορσελάνινα σκεύη καὶ καρικατοῦραι ποικιλόχρωμοι, λεπτὰ σκιάδια καὶ ψιάθαι πολύσχημοι, ἐνῷ παρέχει κογχύλια ἀστράπτοντα, καρφῖδες μαργαριταρένιαι καὶ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων, χρυσίζουσαι τὸ βάθος, ἀποδίδουσι τὸ ἄρωμά των ἀναμὶξ μὲ τὰ μυρωδικὰ ὀποπονὰξ καὶ πατσουλὶ ἐκ τῶν γλυπτῶν φιαλιδίων. Εἰς τὰ μικρὰ χρυσᾶ κουτάκια εἶνε αἱ φυτικαὶ καὶ μεταλλικαὶ σκευασίαι τοῦ καλλωπισμοῦ, χρώματος ὑπερύθρου, ὁλολεύκου καὶ κυανοῦ ὡς τῶν φλεβῶν. Ἀλαβάστρινα πινάκια ρυθμοῦ τῆς δύσεως ἐξατμίζουν ὡσαύτως ἄρωμα ἀπὸ κολδ-κρὲμ καὶ ὀδοντοσμίγματα μὲ τὰς μικρὰς ἐξ ἐλεφαντόδοντος βύρσας, ἐνῷ ἀραιὸν νέφος πούδρας περιΐπταται τοῦ ὅλου κομμωτηρίου. Ὦ, τὸ ἡδονικὸν θέλγητρον κόρης παρὰ τὸ κομμωτήριον, ἡ ἀρωματώδης ἀπροσπέλαστος αὔρα, μισόσβυστος νευρικοῦ τόνου καὶ παρθενικῆς ἠρεμίας. Κομμωτήριον fin de siecle.

— Εἶμαι ὡραία, μαμά, ἢ ὄχι ;

Ἐρωτᾷ ἡ φιλόκαλος κόρη μὲ μειδίαμα αὐτοθαυμασμοῦ, ἐνῷ διευθετεῖ ἐπὶ τῆς κόμης τὸν κεκρύφαλον καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ αἰθέριον στάσιν εἰς τὴν χρυσόπορπον κτένα, ἥτις διαυλακοῖ τὴν ῥυθμικήν της κόμην. Ἡ μαμά της ἐννοεῖ τὸ ἐρώτημα ἐκεῖνο καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο κινεῖ τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ τῇ λέγῃ : πρέπει ἀκόμη νὰ περιμένῃς. Γελᾷ ἐκείνη διὰ τὸν πανοῦργον ἀστεϊσμὸν καὶ περιπατεῖ ὀλίγον στρεφομένη αὐταρέσκως πρὸς τὸν καθρέπτην, ἵνα ἀνασχηματίσῃ τῆς Ἀφροδίτης τὸν λακκίσκον ἐπὶ τῆς ροδοπλάστου παρειᾶς της. Ἡ αὐλαία θὰ ἀναπετασθῇ τώρα καὶ ἡ κόρη θὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνος χοροπηδῶσα ἐκ χαρᾶς, ἐνῷ νιφὰς τῆς πούδρας πίπτει ἐλαφρὰ καὶ ἀρωματώδης σιγαλὰ σιγαλὰ ὡς νιφὰς χιόνος, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος φοβεῖται νὰ ἐναποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους πάγου. Ὢ, ἡ ἀτημέλητος στολὴ τῆς κόρης μόλις ἐγερθῇ τοῦ ὕπνου, ἡ negligée!

Ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ μελοδράματος τοῦ «Ὀνείρου Θερινῆς Νυκτὸς» καὶ ἡ φαντασία της ἀνελίσσει ἀκόμη τὰς τρυφερὰς σκηνὰς καὶ τὴν γλυκυτάτην ἁρμονίαν, ἥτις κρατεῖ ἐντελῶς μουσόληπτον τὸν θαυμασμόν της. Ὁ εὐγενὴς ἔρως τῇ ἀστράπτει ἀδάμαντας καὶ σαπφείρους, ἡ παθητικὴ αἰσθηματολογία συνέθλιψε τὴν καρδίαν της τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἀκόμη κλαίει καὶ ποθεῖ, ἀλλὰ τί ποθεῖ; καὶ ἐκείνη δὲν εἰξεύρει. Ἁρπάζει μόνον τὴν σκυλίτσα της καὶ τὴν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ . . . . . Φαντάζεται ἂν ἦτο ἡ ἰδία ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἂν ἐτραγῴδει αὐτὴ τὰς μελιχρὰς συμφωνίας καὶ ἄν, πλανῶσα τὰς σκέψεις ἀκροατηρίου ὅλου, κατώρθου νὰ ἐνσαρκώσῃ σφριγηλὸν τὸ ἐρωτόληπτον αἴσθημα καὶ ὡς μαινὰς μεθυσμένη ἐν μέσῳ βροχῆς ἀνθέων νὰ μεθύσῃ, μάγισσα Κίρκη, τὸν κόσμον εἰ δυνατὸν ὅλον. Ὢ, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποθέωσιν αὐτήν, ἂν ἦτο δυνατόν! Εἰς μίαν γυναῖκα τί ἐπιζηλότερον ἄλλο ἢ τόσον δημοσίᾳ νὰ στεφανώσῃ ὅλην τὴν ματαιότητά της, νὰ ἐπιδείξῃ καὶ νὰ θαυμασθῇ δι᾽ ὅ,τι δῶρον ἔχει, ὅ,τι στόλισμα, ὅ,τι χάρισμα προικοδοτηθῇ ἂν ἦτο δυνατόν!

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν φαντασιοπληξίαν αὐτὴν ὅλην χίμαιραν καὶ τὴν πραγματικότητα ὅτι εἶνε μόνη. Ψυχρὸς κλονισμὸς διέτρεξε τὰ εὐαίσθητα τῆς κόρης νεῦρα. Ἆ, εἶνε τόσον σκληρὰ ἡ πραγματικότης, τόσον σκληρά! Ἀφῆκε μόνον μορφασμὸν παραπόνου μεστὸν ὀδύνης καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου πελοὺτ τῆς κλίνης της βεβαρημένη ἵνα γυμνωθῇ. Ἤδη ἐξέπλεξεν τὴν χρυσῆν της κόμην, ἔλυσε τὰς πόρπας ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἐκ τῆς μασχάλης καὶ τὸ σιγαλόν της φόρεμα τὸ ὁλοσηρικὸν τρίζον εἰς τὰς πτυχάς του ἀφίνει πίπτον νὰ προβάλλῃ ὁ χιτὼν ὁλόλευκος καὶ κεντητὸς ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους κορμοῦ της. Σκότος διεχύθη πέριξ καὶ μόνον ἡ μικρὰ κανδήλα παραπλεύρως φωτίζει τὸ μυστηριῶδες τῆς κόρης λίκνον καὶ ἀκτὶς μελιχρὰ ἀντανακλᾶται ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν παρειῶν της, ἐφ' ὧν γελᾷ ὁ ἔρως, ὁ θεὸς τῶν ὀνείρων της.

Ἡ κόρη κοιμᾶται!

Ἐν *Κωνσταντινουπόλει*

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

SISMANOGLIO MEGARO

Κ.Φ. Σκόκου:
Ἐγκυκλοπαιδικοῦ
Ἡμερολογίου 1896

SISMANOGLIO MEGARO